

JOSEP FUENTE RIBAS

LES DETENCIONS I EL TRASLLAT A LA CASERNA DE LA GUÀRDIA CIVIL

A mi em van venir a buscar a l'empresa el dia 10 al migdia, a 2/4 de 3, que, casualment, és l'hora que va tocar el *pito* del torn del matí de producció, que és on hi havia la gent més significativa de Comissions. A mi em van cridar que pugés a l'oficina del cap de personal, que era el Dionisio Jerónimo Santiago (tenia tres noms). Vaig pujar pensant que em cridava el cap de personal i punt.

Al matí jo m'havia assabentat que havien detingut el Mora, *lo* de la Teresa Vilajeliu no ho sabia, i quan havien detingut el Mora... Vaig estar intranquil, però tenia una certa esperança que això no tingués res a veure amb la tasca que havíem fet.

Jo, quan vaig pujar a dalt al despatx del cap de personal, hi havien dos [homes] de la brigadilla de la Guàrdia Civil, un tio molt alt que vivia al Xup, moreno, que no sé com es diu, i llavors un altre més baixet, un home més gran. Bé, baixet tampoc ho era. I el que em va dir el cap de personal és que aquells senyors eren de la Guàrdia Civil, que havia d'anar a la caserna, que em volien fer unes preguntes i que de seguida tornaria.

Jo vaig demanar poder baixar a baix, jo era llavors el secretari del Jurat d'Empresa, equivalent al Comitè d'Empresa, tenia un despatx i en aquest despatx hi teníem materials que distribuïem i tal. Llavors vaig demanar per baixar, per anar a buscar les claus de casa, perquè jo plegava a les tres i vaig pensar que difícilment tornaria abans.

Quan vaig baixar vaig avisar a un del Comitè d'empresa de la tarda, li vaig donar les claus del cotxe, li vaig dir que avisés a... no recordo a qui li vaig dir que avisés. Li vaig dir que buidessin les coses que jo pogués tenir al despatx del Comitè i que me n'anava. Aquest company es deia, o es diu, perquè fa molt que no el veig, De las Heras, aquest del torn de la tarda.

Llavors em van pujar al cotxe, ens en vam anar a la caserna de la Guàrdia Civil i, només arribar, va un tal Mancera, es va treure una pistola, va fotre un cop sobre la taula i em va fotre una òstia d'aquelles que no havia rebut mai en ma vida. I allà vaig pensar: *"Això no són unes quantes preguntes"*.

Em sembla que era el segon dia que estava detingut que em van portar a casa meva a fer el registre. La sort és que abans la meva germana i la Marga hi havien anat, l'havien buidat. No crec que tingués gaire coses. Però, és clar, corrien el risc que allò estigués vigilat o que *inclús* coincidíssim. Ma germana em deia que ella patia quan estava al pis buscant coses que tingués perquè no arribés la Guàrdia Civil.